

Opinió

Carles Palanca i Lluésma *

El pacte que no té fi

Diuen que en tot viatge hi ha un punt a partir del qual resulta més difícil de retornar al punt de partida i més fàcil de continuar en la direcció encetada. Aquest punt mig, per a l'autor de l'opinió es va depassar en la darrera Assemblea d'UPV a Bellreguard

Primera Etapa

La pre-conferència, un seguit de maniobres de tota mena i des de tots els costats, on tothom, de dins i de fora, ficava cullereta, creà l'ambient adequat (*Levante* en féu un paper fonamental).

Quant a la Conferència, també és coneguda la cosa; llavors es parlà d'un «pacte tàctic» (no pas d'una convergència), d'un problema electoral (la culpa era la barrera del 5 per cent electoral), es parlava d'independència organitzativa,... tot molt bonic; i allò colà. Qui no picava era estigmatitzat com a dogmàtic, «fonamentalista», anticomunista, dretà,....

Aquesta fou l'eixida de port.

Passaren les eleccions i els resultats previstos (multiplicació de vots, alternativa política a l'esquerra del PSOE,...) no s'han produït: a penes si es trauen dos diputats a Corts i la cosa no dóna ni per a tres regidors a València i fa quedar UPV fora de l'Ajuntament; tot això, per no parlar d'on han eixit la majoria dels regidors que ara té UPV.

Així les coses, qualsevol balanç electoral conclouria que el pacte ha estat un fracàs electoral i polític. Resultat, però, que es tractarà d'obviar tot seguit; no cal fer-ne cas.

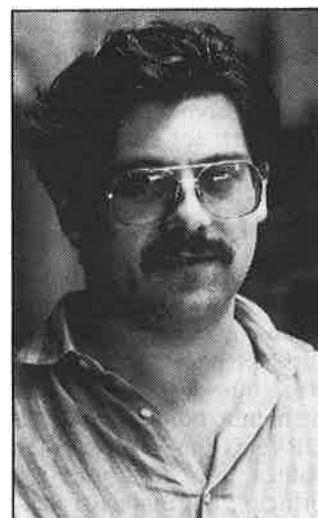
Mitja part

El paper de l'Assemblea

era, doncs, aquest; donar per acabat el pacte electoral («conjuntural», «tàctic»...) i que UPV continuàs independentment a fer la seua política. Doncs no. El pacte sembla no tenir terme; no hi ha bitllets de tornada ni marxa arrere.

Així, per passar d'un pacte electoral a encetar un pacte de legislatura no cal cap acord especial (ja que és la voluntat del Consell Polític: «òrgan suprem entre Conferència i Conferència» frase que insistentment espetaria Vicent Álvarez —bon exemplar de la democràcia de base— a l'Assemblea passada). Però, posar punt i a part al pacte electoral sense renovar-lo per a la legislatura, això ja exigeix una conferència, ja que aquesta no és la voluntat del Consell Polític, i l'Assemblea de País no té (en aquest cas) atribucions. ¡Deu ser aquesta l'organització «de base» que teoritzava Ernest Garcia? Clar i ras: la burocràcia és usada contra la democràcia, com molt bé va dir Ximo Alminyana en aquesta assemblea.

Més encara —i açò és el que han amagat les informacions—; la proposta dels tres delegats de l'Horta Nord per un funcionament independent d'UPV durant els pròxims quatre anys de legislatura a les Corts, aquesta proposta ini tan sols es va permetre que passara a votació! (i, la democràcia radical d'UPV?). Dues hores roda i volta a

veure com es podia impedir la dissidència ¡l ho aconseguiren! Gràcies a l'enorme manejabilitat d'una assemblea conduïda pels professionals de la persuasió designats a l'efecte, gats vells en aquests menesters, com bé ha quedat demostrat davant de cànids militants que desconeixen (^virtut o defecte?) les màfies del referons. ¡No resulten indicatives les fotos de reportatge d'EL TEMPS?: Assemblea o tripijoc entre *capos!*

D'acord amb el que allí s'aprovà, el destí d'UPV apareix ja indissolublement lligat al del PCE (o IU, tant se val).

Consensuar &què?

Però, iquè se'n féu, de la valoració negativa de les eleccions amb pacte?, <¡ dels seus redactors i les seues redactores? Doncs, molt fàcil: pactaren (que cada vegada està més de moda). Però, icom pactar dues coses incompatibles? Elemental: algú havia de cedir; la qüestió essencial, independència o pacte legislatiu, a canvi de... <¿a canvi de què? D'una mesura de cacaus i tramussos. Així de senzill. No ho confessaren, ja ho sé; però així fou. Confiem que algun dia tot se sabrà. Quan algú preguntà a quin sant aquell sorprenent canvi, la respos-

El preparatiu del nostre viatge començaren farà cosa de dos anys amb les primeres remors de pactes.

Aquest preàmbul aconseguiria un objectiu bàsic: fer del pacte el tema de debat central de la II Conferència d'UPV, que esdevingués un monotema que aniria fent-se familiar, aparcent altres temes més operatius, guanyant voluntats i adhesions, perfilant les seues armes. Si bé aleshores (encara) no aconseguí «guanyar» va fer el seu paper: anà barrinant les resistències (aleshores encara fortes) d'un nacionalisme polític mal definit, poc aclarit, i, per tant, capgirable.

La II Conferència hauria d'haver tancat el tema; però, ¡ai las!, les eleccions generals del 86 l'exhumarien de nou i de manera renovada; hi hagué espectaculars reconversions («El país té pressa», diria A. Banyuls) i l'Assemblea de País subsegüent, hàbilment conduïda, ara amb nous i decisius efectius que no volien perdre el tren, aconseguí consensualment —llevat, per exemple, d'alguna veu discordant de l'Horta Nord— la convocatòria d'una nova conferència (extraordinària) que revisàs els acords de pocs mesos en arrere. Aquesta no fou una assemblea decorativa.

Mentrestant havien proliferat les negociacions inconfessades («ningú no pot impedir que jo prenga cafè amb els meus amics», J. L.

Blasco) entre els prohoms del PCE i els d'UPV, que entreteixien així els futurs pactes a vendre a les seues respectives militàncies. Al capdavant, només es tractava d'obrir unes converses, i Què innocent!

Així, tot quedava enllestint per a venda dels bitllets de la travessia.

ta seria una altra: «la conjuntura aconsella...», etc. Recursos ja coneguts que no per desgastats deixen de ser efectius, com s'ha demostrat. La dèria pactadora comença a universalitzar-se pertot arreu. Defraudant, però cert: tot és en venda.

É Com capgirar el personal?

No em referiré, com a víctimes d'engany, als qui estan convençuts de les virtuts del pacte, sinó als altres, que segurament formen una bona part de la UPV. i Com fer-los votar contra una cosa que, en principi, ells mateixos pensaven? Les maniobres utilitzades són diverses, però en citaré dues només (també de manual elemental).

D'una banda, hi ha el recurs a la por: «; Si aprovem això —anar al grup mixt—, caldrà fer una nova conferència...!»; ja ens la sabem: la mateixa extorsió emprada en l'Assemblea de País de farà un any. La novetat era que aquestes amenaces i ara procedien de la mateixa persona que havia redactat eixa resolució! (un poc miserable <no?>). Doncs bé: Per fi, tots eren «d'acord». Ara, l'objectiu a batre eren els que no s'alineaven dins de les grans famílies establides Gamb l'esforç que els havia costat d'arreglar-nos la UPV, ara arribàvem nosaltres i els trencàvem el joc!); per això, hi hagué qui en va rebre de tots els colors (dels pros i dels anti). [Què hi farem! <Deu ser que tota política ha de ser així de podrida?

De l'altra, hi havia el missatge positiu: la concòrdia, el consens «;per fi, el consens!» I el personal s'empassà l'hamet sencera. Tret d'algunes excepcions.

El fet cert és que ací ja fa temps que algú acabà amb el joc net, amb el respecte a la pluralitat i a les minories, i començaren les navaixades; i n'hi ha responsables: citaré només alguns fets il·lustratius pel criteri de

proximitat: per exemple el joc brut dels qui firmaren el pacte a les esquenes del col·lectiu de Montcada (com els passaria a d'altres col·lectius) sense ni avisar, de manera que quan tiràrem a presentar la llista d'UPV se'ns digué que no era possible: «(Home, no voldràs que per 50.000 ptes. vaja darrere de vosaltres a descobrir si aneu o no amb pacte!», en paraules de Pere

delegats dissidents de l'Horta Nord. Ara bé, si la cosa colava, haurà complert el seu paper.

Segona Etapa

Els fets aïllats, per poca atenció amb què ens els mirem, tenen certament una lògica gens difícil d'imaginar en el nostre cas. La convergència de les dues organitzacions en una de nova

Mayor. O bé la negativa explícita a fer-nos les acreditacions d'apoderats id'UPV!, al col·lectiu de Montcada o Alfara, tal com ho havíem sol·licitat. Un darrer exemple de tal bona voluntat i concòrdia l'hem patida en la mateixa assemblea passada, quan ni tan sols es permeté que es votàs la proposta d'anar al grup mixt, moment en què els tres delegats de l'Horta Nord (Ximo Alminyana, Vicent Marqués i Salvadora Chapa) abandonaren l'assemblea, assumpte convenientment silenciats per tots els cronistes, segurament perquè evidenciava una falta d'escrúpols poc justificable per als «democràtico-radicals i de base».

Un acord, aquest del consens, que, com observà Daniel Climent (Alacant), es contradeia amb els mateixos arguments que s'esgrimien per a tancar la boca dels tres

(plataforma, aliança estable, inclús un partit nou), és un projecte que a cada pas es va materialitzant més i més. No són ja detalls més 0 menys isolats, pactes «conjunturals» com diuen les veus oficials d'UPV; són dades que apunten en una determinada direcció. Una direcció, no cal dir-ho, ben diferent a aquella que ens animà, fa quatre anys, a crear la UPV. De fet, si el pacte continua —tal com s'ha aprovat—, <en quin moment serà oportú o serà possible de trencar-lo? i, D'ací quatre anys, a les portes d'unes eleccions? Per favor, no siguem més ingenus.

Ací només hi ha (<0 potser caldrà dir «hi havia»?>) dos projectes: l'organització autònoma del nacionalisme l'aquest com a eix vertebrador d'una organització de nou tipus. I l'altre projecte, la re-construcció de la (vella) esquerra, on el naciona-

lisme és un element més plenament digerible enmig de tots els róssecs de les velles organitzacions de l'esquerra comunista, on el mot «esquerra» esdevé un pur símbol mític. Aquest segon projecte, encara insinuat a penes, no tardarà, però, a ser presentat quan les condicions de compra-venda estiguen madures; i no ho dubteu, guanyaran, no per què ells siguem molt «espavilats», sinó perquè els altres som molt ingenus, anem desconnectats, hi ha qui ens queda ètica, perquè n'hi ha que erren contínuament ... i perquè a cada bugada perdem un llençol.

Diuen que en la degradació dels ecosistemes hi ha un punt anomenat «punt de no retorn» a partir del qual resulta impossible de regenerar-los. i, Ha tocat la UPV ja aquest punt? Jo

(que conste en acta) me n'abaixe ací, o acabarem tan deglutits com els pesepevés dins del PSOE: bon vent i barca nova. En qualsevol cas, continueu pensant que val la pena treballar pel projecte que UPV representà en el seu moment, encara que calga tornar a partir de zero una altra vegada, perquè aquesta UPV se n'allunya cada vegada més i s'estanca en una doble satel·lització: del PCE i del PSOE. No tenim altre remei que seguir la recomanació que A. Beltran ens feia en una assemblea de l'Horta Nord quan alguns posàvem problemes a l'operació del pacte: ^Vosaltres no sou els que diegueu que cal fer treball de base i no discutir tant?, doncs feu-ho... i deixeu que nosaltres ens encarreguem de la política». I així ens ha anat.

Aprendrem la lliçó. •

* Membre del col·lectiu nacionalista de Montcada